

Huolenilmaus ja vetoamus Suomen ortodoksisen kirkon pysyttäytymisestä Ortodoksisen Opin ja Pyhän Tradition suojassa

Me, allekirjoittaneet Suomen ortodoksisen kirkon venäjänkieliset jäsenet, tahdomme tällä vetoamuksella kiinnittää huomiota joihinkin ilmiöihin kirkossamme, ilmiöihin, jotka meidän näkemyksemme mukaan ovat yhteensovittamattomia ortodoksisen kristillisen maailmankuvan kanssa.

Saavuttuamme Suomeen, ja liittyttyämme Suomen ortodoksisen kirkon jäseniksi toivoimme ja toivomme, että uskonopissa ja perustavissa moraalisisissa ja eettisissä kysymyksissä kirkkomme on yhtä muun ortodoksisen maailman kanssa, ja mikä ei suinkaan ole meille merkityksentöntä, Venäjän ortodoksisen kirkon kanssa, jonka suojissa monet meistä olivat ennen Suomeen saapumista.

Kuitenkin, valitettavasti, huomaamme epäortodoksisen, jopa ei-kristillisen vaikutuksen ilmaantumisen tiettyjen uskonopin, moraalien ja etiikan luonnetta omaavien kysymysten käsitteilyssä.

Ensinnäkin, kysymyksessä ”naispappeudesta”, Ortodoksisessa Kirkossa ennenäkemättömästä ilmiöstä, jonka tulon mahdollisuudesta toisinaan mainitaan kirkollisessa lehdistössä.

Toiseksi, kysymyksessä Sodoman* synnistä – homoseksualismista – jonka käsittely on vaiivikkaa menettämässä kristillisen luonteen. Jo muutaman vuoden ajan Ortodoksisen Kirkon nimissä julkaistavassa lehdistössä harjoitetaan ”ongelmaan perehtymistä”, todellisuudessa yhteiskunnallisen mielipiteen muokkausta hyväksymisen saamiselle ilmiölle, mikä on kategorisesti mahdotonta ortodoksisessa, kristillisessä ja raamatullisessa traditiossa. (*1 Moos. 19:4–5; 3. Moos. 18:22, 20:13; Room. 1:27; 1 Kor. 6:9–10; 1 Tim. 1:10.)

Valitettavasti, ryhmä Suomen ortodoksisen kirkon papistoa osallistuu tähän aktiivisesti. Vieläpä on niin, että henkilöitä, jotka lausuvat sanan tätä vastaan, yleisraamatullisen ja kristillisen tradition mukaisesti, nimitetään mielipiteiltään ”fundamentalistisiksi”, ”äärimielisiksi” ja ”fanaatikoiksi”.

Viime aikojen tapahtumat pakottavat muistamaan isä Alexander Schmemannin katkeria sanoja, jotka hän kirjoitti kuukautta ennen kuolemaansa, esipuheessaan teoksensa ”Eukaristia – Valtakunnan Salaisuus” venäjänkieliseen laitokseen.

”Elämme liioittelematta kauheaa ja hengellisesti vaarallista aikakautta. Se ei ole kauheaa vain vihansa, pirstoutuneisuutensa ja verisyytensä vuoksi. Se on kauheaa ennen kaikkea alati yltyvän Jumalaa, hänen Valtakuntaansa vastaan nousemisen vuoksi. Taas uudelleen ei Jumala, vaan ihminen on tullut kaikkien asioiden mitaksi, uudelleen ei usko, vaan ideologia, utopia määräävät maailman hengellisestä tilasta.

Läntinen kristinusko on ikäänkuin omaksunut tämän perspektiivin jossakin vaiheessa: – taloudelliset, poliittiset ja psykologiset kysymykset ovat tulleet kristillisen maailmankuvan paikalle ja syrjäyttäneet Jumalan palvelemisen. Eri puolilla maailmaa liikuskelee nunnia, teologeja ja hierarkkeja, puolustaen (Jumalasta?) joitain oikeuksia, puolustellen abortteja ja perversioita – ja kaikki rauhan, yksimielisyyden ja kaikkien yhteenliittymisen nimissä. Mutta, kas, koko asiassa onkin kyse siitä, että ei Herra Jeesus Kristus tuonut ja julistanut meille tämän maailman rauhaa.”

Meitä ihmetyttää kirkkomme hierarkian vaikeneminen, mutta jatkamme toivomista ja rukoile-

mista, jotta vastaus olisi suora, kattava ja syvälinen.

Kutsumme kaikkia kirkkomme venäjänkielisiä jäseniä kiinnittämään huomiota näihin ongelmiin. Vaikenemisen ajan täytyy päättyä. Lastemme vuoksi, joista monet saivat pyhän kasteen tässä kirkossa, koko kirkon tulevaisuuden vuoksi, jota uhkaa hengellinen ja moraalinen eristyneisyys ortodoksisessa maailmassa, tulemme käyttämään kaikkia mahdollisia oman mielipiteemme ilmaisun mahdollisuuksia, jotta tämä mielettömyys viimeinkin loppuisi.

Lopuksi pahoitellen mainitsemme, että jos vastaisuudessakin tapahtumat tulevat kehittymään entiseen malliin, niin meille tulee ongelmalliseksi jatkaa Suomen ortodoksisen kirkon omoforin alla.

German Vakkari, Natalja Peräsaari, Liliya Euro, Zhanna Rogashko, Yulia Tuovinen (julkaistu Aamun Koitossa 11/2007)